

имали толкова злато. Цѣла нощъ Маргитъ си пълнѣла престилката съ злато, пренасяла го въ стаята и натрупала цѣлъ купъ. Златото сияело като огънь въ нощта, а щомъ се съмнало, отново се превърнало въ сжщински листа. А само златото съ-

брано отъ ржцетѣ на Маргитъ останало да блещи въ стаята. На сутринта мащехата го обрала всичкото, а на Маргитъ не оставила нищо.

— Ехъ, слава Богу, — казала си Маргитъ, — и тоя пжтъ се отървахъ.

Не се минало много време и мащехата измислила друго нѣщо. Тя поискала за дъщеря си сватбенъ вѣнецъ отъ най-прѣсни цвѣтя.

Тоя пжтъ Маргитъ съвсемъ не знаела какво да прави. Да бѣше презъ пролѣтѣта или презъ лѣтото, лесно ще намѣри цвѣтя. А то било есенъ. Вече се мръквало, а Маргитъ не знаела де др иде. Но щомъ се стъмнило, славеятъ кацналъ на клона. А Маргитъ била плакала и по бузитѣ ѝ се виждали засъхналитѣ следи отъ сълзитѣ. Славеятъ се обадилъ отъ клона:

— Защо плачешъ, малка Маргитъ, не си ли щастлива? Нали ти си най-хубавата отъ всички девойки, нали ти имашъ вече най-хубавата огърлица на свѣта?

Но тя му разправила, че злата мащеха била пакъ недоволна, и че иска за сватбата на дъщеря си вѣнецъ отъ прѣсни цвѣтя.

— Не плачи, малка Маргаритъ, — казалъ славеятъ, — всичко ще бжде както иска твоята мащеха. Утре ти ще имашъ такъвъ вѣнецъ, какъвто не е виждала на сватбата си никоя царица. Предъ очитѣ на Маргитъ свѣтнало. Тя се усмихнала, а славеятъ за-